



FILARMONICA OLTENIA
CRAIOVA

LEGACY
SEASON

CAVALERUL ROZELOR

13 VINERI
FEBRUARIE
ora 19:00

GHEORGHE COSTIN
dirijor

RĂZVAN DRAGNEA
pian

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII „OLTENIA”

JOHANNES BRAHMS: Variațiuni pe o temă de Haydn, op. 56a

CAMILLE SAINT-SAËNS: Concertul nr. 5 în Fa major pentru pian și orchestră, op. 103

RICHARD STRAUSS: Suita „Cavalerul rozelor”, op. 59

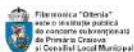


SCAN ME

Filarmonica „Oltenia” Craiova

2026

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel. 0251 414.699
secretariat@filarmonica-oltenia.ro



Preturi bilete: 50 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Bilete se găsesc la agenția Filarmonica Oltenia
și pe internet.
Relații la telefon: 0251.414.598

Parteneri media



SPONSOR

www.filarmonicaoltenia.ro



@filarmonicaolteniacraiova1947



filarmonicaolteniacraiova



olteniaphilharmonic

GRAFICĂ: DANIEL ENE

CAVALERUL ROZELOR

Johannes Brahms:

Variațiuni pe o temă de Haydn, op. 56a

(aprox. 18')

Camille Saint-Saëns:

Concertul nr. 5 în Fa major pentru pian și orchestră, op. 103

(aprox. 28')

- *Allegro animato*
- *Andante*
- *Molto allegro*



Richard Strauss:

Suita „Cavalerul rozelor”, op. 59

(aprox. 25')

- *Preludiu (Act I)*
- *Prezentarea Trandafirului de Argint (Act II)*
- *Valsul Baronului Ochs (Act II)*
- *"Este o traumă" (Act III)*
- *Vals*

GHEORGHE COSTIN

DIRIJOR

RĂZVAN DRAGNEA

PIAN

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII “OLTENIA”



GHEORGHE COSTIN

La pupitru, Gheorghe Costin s-a dovedit a fi din nou un excepțional dirijor, care știe să lucreze cu orchestra, să aibă o infinită gamă de culori și nuanțe, să coordoneze impecabil scena și fosa, construind astfel o lucrare cu acumulări tensionale paroxistice, contrastând cu momente de lirism și duioșie, într-o gradare emoțională perfect stăpânită, fără excese și efecte de suprafață - după excepționalul său debut în opera „Otello”. (“România Liberă” din 07.05.2002)

Dirijorul Gheorghe Costin a studiat la Universitatea de Muzică din București și a absolvit în paralel secțiile de compoziție (Dan Constantinescu) și dirijat (Constantin Bugeanu).

Din anul 1984 este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România.

Gheorghe Costin a participat la concursuri pentru tineri dirijori la Besançon - 1983 (Franța), Praga - 1985 (Cehia) și Parma - 1990 (Italia).

În 1985 a participat la cursuri de măiestrie, clasa de dirijat, cu Heinz Rögner și Orchestra Filarmonicii din Jena, la Seminarul Internațional de Muzică de la Weimar (Germania).

A activat ca dirijor permanent al Filarmonicilor din Târgu Mureș (1986 - 1988) și Iași (1988 - 2001), iar din anul 2001 este dirijor la Filarmonica „Banatul” din Timișoara. Prestațiile sale întotdeauna calitative, disponibilitatea repertorială deosebită, sensibilitatea de muzician devotat sunt atu-uri pe care Gheorghe Costin și-a clădit o reputație solidă, fiind solicitat permanent la toate orchestrele din țară și marcând numeroase prezențe internaționale: „Grand Prix - Maria Callas” - Atena (1990 - 2010), Festivalul și Concursul Internațional „George Enescu” - București (edițiile 1991, 2003 și 2007 - concertul de deschidere a festivalului, cu Orchestra Operei Naționale



București, și 2011), Festivalul de Operă „Mario del Monaco” de la Fano (Italia - 1991), „Săptămâna Internațională a Muzicii Noi” - București (edițiile 1992, 1993, 2013, 2014), Festivalul Internațional „Toamna Muzicală Clujeană” (1995), Concursul „Pacem in Terris” (Bayreuth - 1997, 1999, 2001), concerte cu Orchestra „Pro Arte” (Italia - 1997, 1999 - 2001), Festivalul Internațional „Timișoara Muzicală” (1999, 2000, 2003, 2005, 2006, 2008, 2011 - 2014), Festivalul Internațional „Craiova Muzicală” (1993 - 1995, 1998, 2001, 2004, 2006, 2010 - 2012, 2015), Festivalul Internațional In Memoriam Constantin Silvestri (Târgu Mureș, 2006, 2012 - 2014), Festivalul Internațional „W. A. Mozart” (Cluj-Napoca, 2003), Concursul Internațional de Pian „Memorial Isidor Bajic” (Novi Sad, Serbia - 2008 - 2014).

În septembrie 1998, Gheorghe

Costin și-a făcut debutul la pupitrul Orchestrei de Cameră „London Schubert Players Orchestra” și la Festivalul Internațional de la Windsor. A beneficiat de îndrumarea și prețuirea unor mari personalități dirijorale - Sergiu Celibidache și Erich Bergel.

Memorabile rămân concertele cu lucrări de Yannis Xenakis din anii 1992 (București) și 1993 (Cluj) în prezența autorului, eveniment în urma căruia dirijorul Gheorghe Costin a fost distins cu „Premiul Uniunii Criticilor și Interpreților din România”.

A efectuat turnee în Ungaria, Serbia, Austria, Germania, Franța, Spania, Portugalia, Italia, Elveția, Grecia, Anglia, Olanda, Belgia și Canada.

Numele său a figurat pe afișele unor renumite săli de concerte europene ca: Sala UNESCO - Paris (1990 - turneu cu Filarmonica din Iași), Sala „Gasteig” de la München (1995 - concert susținut cu aceeași orchestră, în prezența lui Sergiu Celibidache), „Herkulesaal der Residenz” (München - 1997 și 2001 - concerte cu Orchestra Filarmonicii „Banatul” din Timișoara, în anul 2002 - cu Orchestra Filarmonicii „Transilvania” din Cluj-Napoca, iar în anul 2004 - cu Orchestra Filarmonicii din Sibiu - „Carl Orff” - Saal). Printre artiștii cu care a colaborat se numără Rudolf Kerer, Grigori Sokolov, Nikolai Suk, Cyprien Kataris, Ranki Dezső, Valentin Gheorghiu, Dan Grigore, Ștefan Ruha, Radu Aldulescu, Wolfgang Laufer, Viorica Cortez, Eva Marton, Doris Soffel, Corneliu Murgu și alții.

Gheorghe Costin a realizat înregistrări pentru radio, televiziune și deține CD-uri. În septembrie 2000 a fost invitat în juriul Concursului Internațional de Pian „José Iturbi” de la Valencia (Spania), iar în septembrie 2002 a dirijat concertul final al aceluiași prestigios concurs în compania Orchestrei din Valencia. În luna mai 2001 a pregătit și dirijat premiera operei „Otello” de

G. Verdi la Opera Națională Română - Timișoara, în aprilie 2002 a realizat, cu același ansamblu, premiera operei „Turandot” de G. Puccini, iar în 2005 - opera „Don Giovanni” de W. A. Mozart. În vara anului 2003 a realizat la Trento (Italia) premiera și trei spectacole cu opera „Cavalleria rusticana” de P. Mascagni, într-o distribuție internațională. În vara anului 2006, a îndrumat și condus orchestra „Internationale Giovanile Pergine Spettacolo Aperto” într-un concert cuprinzând muzică nord-americană, prezentat în Italia, la Pergine și în Spania, la Vila-seca și Tarragona.

În iunie 2010, Gheorghe Costin a fost invitat la Montréal în juriul Concursului Internațional „Prix d'Europe”, iar în februarie 2011 a dirijat la Beirut Orchestra Filarmonicii Libaneze, într-un program Enescu - Brahms - Musorgski.

La deschiderea stagiunii 1999 - 2000, maestrul Nicolae Boboc, în semn de prețuire, ar fi dorit să-i transmită lui Gheorghe Costin bagheta primită de la Ionel Perlea, lăsată acestuia de Arturo Toscanini, ca o perpetuare între generații. Maestrul nu și-a putut împlini această dorință, întrucât pe 8 august 1999 s-a stins din viață. Astfel, dorința i-a fost împlinită de soția sa, Maria Boboc. Bagheta-simbol a fost însoțită și de o emoționantă scrisoare a doamnei Boboc, în care, la sfârșitul ei, ca o profesiune de credință, a scris: “Știu că ar fi dorit (Nicolae Boboc) să-ți spună s-o iubești, s-o stăpânești sănătos și să te însoțească în succesele viitoare.”

RĂZVAN DRAGNEA



Răzvan Dragnea s-a născut în 1979 și și-a început cariera muzicală la vârsta de 12 ani, interpretând Concertul în Do major, K. 467 de Mozart, alături de Orchestra Națională Radio. A absolvit Universitatea Națională de Muzică din București, iar încă din perioada studenției a susținut numeroase concerte împreună cu orchestre de prestigiu din țară, participând totodată la turnee în Africa de Sud, Japonia, Ungaria, Germania, Franța, Italia și Portugalia. În 2001 a urmat studii de master la Stuttgart, sub îndrumarea profesorului Klaus Hellwig, în cadrul unei burse DAAD. Parcursul său competițional include semifinala Concursului Internațional de Pian de la Pretoria (2000), medalia de argint la Concursul Internațional de Pian de la Porto (2002), precum și Premiul al III-lea la Lory Wallfisch International Piano Competition și la Concursul Internațional pentru Pian „George Enescu” (2003). În 2006 a obținut Premiul de Interpretare la China Shenzhen International Piano Concerto Competition. Ca interpret de muzică de cameră, a colaborat cu soprana Mariana

Nicolesco și violonistul George Cosmin Bănică, alături de care a susținut numeroase recitaluri. Împreună au realizat un CD în Japonia, în cadrul Festivalului Internațional de Tineret de la Kyoto (2000). În 2002, împreună cu George Cosmin Bănică și violoncelista Laura Buruiană, a câștigat Marele Premiu la Concursul Internațional de Muzică de Cameră desfășurat la București.

Debutând foarte devreme, Răzvan Dragnea și-a construit un repertoriu vast și exigent, care include integrale și lucrări de mare dificultate: Studiile de Chopin, Sonatele de Prokofiev, Studiile op. 39 de Rahmaninov, Carnavalul, Kreisleriana și Toccata de Schumann, Sonatele nr. 29 op. 106 și nr. 32 op. 111, precum și Variațiunile „Eroica” de Beethoven, Variațiunile pe o temă de Paganini de Brahms, Sonata în si minor și Sonata „Dante” de Liszt, integrala studiilor de Liszt, Sonata în fa diez minor și Suita op. 10 de George Enescu.

JOHANNES BRAHMS (1833 - 1897)

Variațiunile pe o temă de Haydn, op. 56a au fost compuse în 1873, prima audiție a lucrării având loc pe 2 noiembrie, în același an, în versiunea interpretativă a Filarmonicii din Viena, sub conducerea muzicală a compozitorului. Cu excepția celor două Serenade, Brahms nu a scris nimic pentru orchestră fără atribuirea unui rol important instrumentelor soliste sau corului. În anul 1873, când a împlinit 40 de ani, Brahms și-a revizuit principiile componistice, iar primul exemplu în acest sens l-a constituit setul de Variațiuni pe o temă de Haydn. În acea perioadă, Simfonia I se afla în curs de elaborare, dar această lucrare nu a fost finalizată decât trei ani mai târziu. Cu Recviemul german, Brahms atinsese culmile succesului artistic, ceea ce l-a și determinat pe compozitor să creeze o lucrare de virtuozitate exclusiv pentru orchestră. În momentul în care a descoperit celebra temă haydniană în contextul ei original, nu doar că a intuit în linia sa melodică colosalul potențial simfonic, ci a și perceput-o imediat ca fiind o sursă ideală pentru viitoarele ei transformări de conținut. Inițial, Brahms a scris o versiune pentru două pian, indexată ca op. 56b, însă nu a renunțat la prelucrarea temei la un nivel orchestral, amplu. Tema în sine se regăsea în cea de-a doua parte a Divertismentului în Si bemol, Hob. II:46, o lucrare integrată în setul de șase compoziții nepublicate, atribuite lui Haydn, pe care biograful Carl Ferdinand Pohl le-a adus în atenția publicului în 1870. Linia melodică dezvoltată în acest Divertisment se inspire dintr-un vechi imn austriac dedicat Sfântului Anton. Îndoindu-se de paternitatea lucrării, unii cercetători în domeniul istoriei muzicii de la jumătatea secolului al XX-lea au lansat ipoteza conform căreia, de fapt, Divertismentul a fost scris de elevul lui Haydn, Ignaz Pleyel. Ca urmare, confuzia s-a perpetuat, titlul original de Divertisment fiind adesea înlocuit de o altă versiune,



Variațiuni pe tema coralului Sfântului Anton.

În forma sa inițială, distribuția orchestrală a Divertismentul includea partituri pentru două oboaie, doi corni, trei fagoturi și un interesant instrument tradițional de proveniență celtică, serpentul (pe care Haydn îl utilizase deseori în ansambluri de tipul fanfarelor militare, datorită timbrului său grav, penetrant). Brahms a păstrat coloratura timbrală prefigurată de predecesorul său, însă a introdus o secțiune contrastantă înainte de prezentarea efectivă a primelor opt variațiuni din serie.

Pe parcursul Primei variațiuni, tema pare să își dizolve discursul până la disoluția absolută, până în clipa în care grupul corzilor și suflătorii trasează parcă țesătura magică a unei umbre învăluitoare în jurul motivului melodic aparent abandonat. Cea de-a Doua variațiune este compusă în tonalitate minoră și se distinge mai ales prin rigurozitatea ritmul mușcător. Următoarele două secvențe de Variațiuni reprezintă episoade definite prin caracterul liric, în timp ce Variațiunea a cincea se distinge printr-un scherzo magnific. Variațiunea a VI-a impune prin robustețea melodică și prestanța conferită de intervenția cornilor, ce direcționează acum evoluția discursului

tematic. Variațiunea a VII-a reiterează într-un fel, trăsăturile inconfundabile ale unui Scherzo schumannian, apropiindu-se izbitor de structura unui vals, iar ultima Variațiune (îngemănată prin tonalitatea minoră cu Variațiunea a III-a) readuce ramificațiile motivice la tema esențială, intonată acum de flautul piccolo.

Ultima variațiune încununează finalul prin complexa sa desfășurare, distingându-se prin expansivitatea sentimentelor sugerate, ca și prin tonul maiestuos și precizia proporțiilor. Din adâncuri, izvorăște parcă din nou melodia

CAMILLE SAINT-SAËNS (1835 - 1921)

Camille Saint-Saëns a compus ultimul său concert pentru pian în timp ce se afla în Egipt, în iarna anilor 1895-1896. Acesta a fost publicat în 1896 cu o dedicație pentru pianistul Louis Dimmer (1843–1919), care l-a interpretat de mai multe ori. Premiera sa, pe 6 mai 1896, la care Saint-Saëns însuși a fost solist, a marcat cea de-a 50-a aniversare a debutului compozitorului la Salle Pleyel din Paris, în 1846. Muzica acestei lucrări scrise cu imaginație a fost foarte bine primită de critici.

Numele de „egiptean” a fost adăugat ulterior concertului, legat de locul său de compoziție, în orașul-templu Luxor, și de natura „exotică” a muzicii.

Potrivit lui Saint-Saëns, lucrarea a recreat o călătorie pe mare. Caracterul „exotic” al concertului este legat de limbajul armonic al lui Saint-Saëns, ceea ce conferă muzicii un caracter „oriental”; a inclus, de asemenea, diverse sunete pe care le-a auzit în călătoria sa pe Nil, un „cântec de dragoste nubian”, de exemplu.

Prima mișcare începe cu o melodie la pian care se dezvoltă armonios, ca o aluzie la destinații exotice. Două teme contrastante alternează. Iar textura pulsantă a pianului și a

imnă de început, tema inițială fiind prelucrată acum într-o serie de variațiuni miniaturale.

În mod cert, se poate afirma că această lucrare l-a consacrat pe Brahms în domeniul creației simfonice, în acest sens stând mărturie un fragment dintr-o scrisoare a compozitorului (din 1891) către Clara Wieck-Schumann: „Întotdeauna am nutrit o slăbiciune pentru acea lucrare <Variațiunile pe o temă de Haydn, n. n.>, și mă gândesc la ea cu mai multă mulțumire decât la oricare alta.”



orchestrei par să ne amintească faptul că voiajăm pe mare.

După cum spune compozitorul, a doua mișcare ne poartă într-o călătorie în Orientul Îndepărtat. Saint-Saëns subliniază că a auzit tema principală, un „cântec de dragoste nubian”, de la barcagii de pe Nil și a notat melodia pe una dintre mânețile sale. Finalul mișcării este caracterizat de sunete impresioniste care imită orăcăitul broaștelor și zumzetul greierilor de Nil.

A treia mișcare este epică și energică, plină de efecte coloristice. Este imaginea sonoră a unei călătorii pe mare.

Cadența complexă din a treia mișcare a fost inclusă ulterior în examenele de examinare ale pianiştilor avansați de la Conservatorul din Paris.

Pe materialul tematic al celei de-a

treia mișcări a Concertului, Saint-Saëns a compus în 1899 „Toccata”, care încheie seria „Șase Studii” pentru pian op. 111. Aceasta este dedicată lui Raoul Pugno, cunoscut pentru tehnica sa strălucită.

RICHARD STRAUSS (1864 - 1949)

Pentru realizarea operei „Der Rosenkavalier” („Cavalerul rozelor”), Richard Strauss și-a reîmprospătat ideile cu inconfundabilul colorit emoțional al elegantei Viene. Iar din spiritul veacului de apogeu al valsului vienez, compozitorul s-a inspirat când a început lucrul la noua sa operă, a cărei muzică gravitează, „se rotește” parcă fermecată în jurul faimosului dans devenit celebru în întreaga lume. La o analiză superficială, opțiunea aceasta pare anacronică, dată fiind plasarea subiectului operei în secolul al XVII-lea, mai înainte cu 100 de ani ca numele dinastiei Strauss să devină „leitmotivul” existenței împătimiților valsului. La vremea când Richard Strauss a compus „Cavalerul rozelor” (anii 1909 - 1910), gloria valsului amuțea în amurg, stingându-se aproape până la uitarea definitivă. Într-un fel, compozitorul a intenționat să restaureze memoria afectivă, frumusețea, grația inefabilă și rafinamentul neegalat al valsului, a cărui splendoare imperială o readuce în lumină prin opera - omagiu „Cavalerul rozelor”.

Partitura operei, care cuprinde încântătoare pasaje de vals, de un melodism seducător, a cucerit auditoriul, devenind foarte populară în rândul melomanilor, mai cu seamă - printre nostalgicii epocii de aur a valsului vienez. Succesul secțiunilor dedicate valsului a reprezentat de altfel motivul pentru care autorul operei a „decupat” două „fragmente” din partitură pentru a fi interpretate ca lucrări autonome în programele obișnuite ale concertelor simfonice.



Totuși, compozitorul nu s-a manifestat deloc indulgent când „suitele” sale urmau a fi prelucrate pentru a însoți coloana sonoră a unui film mut, ce urma a fi regizat de Robert Wiene în anul 1925, pe tema „Cavalerului rozelor”. R. Strauss s-a arătat extrem de rezervat, neacceptând un alt „aranjament muzical” deformat al lucrărilor sale, în pofida unui onorariu destul de promițător pe care l-ar fi primit dacă și-ar fi dat acordul în această privință.

După douăzeci de ani, compozitorul a consimțit totuși să accepte o nouă versiune orchestrală a „Cavalerului rozelor”, rezultând astfel Suita pe care o regăsim și astăzi în programele de concert. Se presupune că lucrarea a beneficiat de

aranjamentul orchestral al lui Artur Rodzinski, dirijor la acea vreme al Filarmonicii din New York și director artistic al Filarmonicii din Los Angeles în perioada 1929 - 1933. Tot Artur Rodzinski a prezentat și prima audiție a Suitei, într-un concert pe care l-a dirijat la New York (5 octombrie 1944).

Aflându-se într-o situație financiară precară după anii devastatori ai celui de-al doilea război mondial, în 1945 compozitorul a fost în sfârșit de acord cu publicarea Suitei.

English

GHEORGHE COSTIN

“At the podium, Gheorghe Costin once again proved to be an exceptional conductor, who knows how to work with an orchestra, how to command an infinite range of colors and nuances, how to coordinate stage and pit impeccably, thus building a work with paroxysmal accumulations of tension, contrasting with moments of lyricism and tenderness, within a perfectly controlled emotional gradation, without excesses or superficial effects—following his exceptional debut in the opera *Otello*.”
(România Liberă, May 7, 2002)

Conductor Gheorghe Costin studied at the University of Music in Bucharest, graduating simultaneously from the composition class (Dan Constantinescu) and the conducting class (Constantin Bugeanu).

Since 1984, he has been a member of the Union of Composers and Musicologists of Romania.

Gheorghe Costin participated in competitions for young conductors in Besançon (France, 1983), Prague (Czech Republic, 1985), and Parma (Italy, 1990). In 1985, he attended masterclasses in conducting with Heinz Rögner and the Jena Philharmonic Orchestra at the International Music Seminar in Weimar (Germany). He served as principal conductor of the Târgu Mureș Philharmonic (1986–1988) and the Iași Philharmonic (1988–2001), and

since 2001 has been a conductor with the “Banatul” Philharmonic in Timișoara. His consistently high-quality performances, remarkable versatility of repertoire, and the sensitivity of a devoted musician are assets on which Gheorghe Costin has built a solid reputation. He is regularly invited by orchestras throughout Romania and has had numerous international appearances, including: “Grand Prix – Maria Callas” (Athens, 1990–2010), “George Enescu” International Festival and Competition (Bucharest: 1991, 2003, 2007—opening concert with the Orchestra of the Bucharest National Opera—and 2011), “Mario del Monaco” Opera Festival (Fano, Italy, 1991), International Week of New Music (Bucharest: 1992, 1993, 2013, 2014), “Cluj Musical Autumn” International Festival (1995), “Pacem in Terris” Competition (Bayreuth: 1997, 1999, 2001), concerts with the “Pro Arte” Orchestra (Italy: 1997, 1999–2001), “Timișoara Musicală” International Festival (1999, 2000, 2003, 2005, 2006, 2008, 2011–2014),

“Craiova Muzicală” International Festival (1993–1995, 1998, 2001, 2004, 2006, 2010–2012, 2015), In Memoriam Constantin Silvestri International Festival (Târgu Mureș: 2006, 2012–2014), “W. A. Mozart” International Festival (Cluj-Napoca, 2003),

“Memorial Isidor Bajić”

International Piano Competition (Novi Sad, Serbia: 2008–2014).

In September 1998, Gheorghe Costin made his debut at the podium of the London Schubert Players Orchestra and at the Windsor International Festival. He benefited from the guidance and esteem of great conducting personalities such as Sergiu Celibidache and Erich Bergel.

Memorable remain the concerts featuring works by Yannis Xenakis in 1992 (Bucharest) and 1993 (Cluj), attended by the composer himself—events following which conductor Gheorghe Costin was awarded the Prize of the Union of Critics and Performers of Romania.

He has toured Hungary, Serbia, Austria, Germany, France, Spain, Portugal, Italy, Switzerland, Greece, England, the Netherlands, Belgium, and Canada.

His name has appeared on the programs of renowned European concert halls such as the UNESCO Hall in Paris (1990—tour with the Iași Philharmonic), the Gasteig Hall in Munich (1995—concert with the same orchestra, in the presence of Sergiu Celibidache), and the Herkulessaal der Residenz (Munich: 1997 and 2001—concerts with the “Banatul” Philharmonic of Timișoara; in 2002—with the “Transilvania” Philharmonic of Cluj-Napoca; and in 2004—with the Sibiu Philharmonic Orchestra at the Carl Orff Hall). Among the artists he has collaborated with are Rudolf Kerer, Grigory Sokolov, Nikolai Suk, Cyprien Katsaris, Ránki Dezső, Valentin Gheorghiu, Dan Grigore, Ștefan Ruha, Radu Aldulescu, Wolfgang Laufer, Viorica Cortez, Eva Marton, Doris Soffel, Corneliu Murgu, and others.

Gheorghe Costin has made recordings for radio and television and has released CDs. In September 2000, he was invited to serve on the jury of the “José Iturbi” International Piano Competition in Valencia (Spain), and in September 2002 he conducted the final concert of the same

prestigious competition with the Valencia Orchestra. In May 2001, he prepared and conducted the premiere of Verdi's *Otello* at the Romanian National Opera of Timișoara; in April 2002, with the same ensemble, he conducted the premiere of Puccini's *Turandot*; and in 2005, Mozart's *Don Giovanni*. In the summer of 2003, in Trento (Italy), he conducted the premiere and three performances of Mascagni's *Cavalleria rusticana* in an international cast. In the summer of 2006, he coached and conducted the Internationale Giovanile Pergine Spettacolo Aperto orchestra in a concert featuring North American music, presented in Italy (Pergine) and Spain (Vila-seca and Tarragona).

In June 2010, Gheorghe Costin was invited to Montréal to serve on the jury of the “Prix d'Europe” International Competition, and in February 2011 he conducted the Lebanese Philharmonic Orchestra in Beirut, in a program featuring works by Enescu, Brahms, and Mussorgsky.

At the opening of the 1999–2000 season, Maestro Nicolae Boboc, as a sign of esteem, wished to pass on to Gheorghe Costin the baton he had received from Ionel Perlea, originally given to Perlea by Arturo Toscanini, as a symbolic continuation between generations. Sadly, the maestro could not fulfill this wish, as he passed away on August 8, 1999. His desire was later carried out by his wife, Maria Boboc. The symbolic baton was accompanied by a moving letter from Mrs. Boboc, who concluded it, as a profession of faith, with these words: “I know that he (Nicolae Boboc) would have wished me to tell you to cherish it, to master it wisely, and to let it accompany you in your future successes.”

RĂZVAN DRAGNEA

Răzvan Dragnea was born in 1979 and began his musical career at the age of 12, performing Mozart's Piano Concerto in C major, K. 467 with the Romanian National Radio Orchestra. He graduated from the National University of Music in Bucharest and, already during his student years, performed numerous concerts with the most prestigious orchestras in the country. He also took part in many tours in South Africa, Japan, Hungary, Germany, France, Italy, and Portugal.

In 2001, Dragnea completed a master's degree with Professor Klaus Hellvig in Stuttgart, supported by a DAAD scholarship. The Romanian pianist was a semifinalist at the International Competition in Pretoria, South Africa, in 2000; he won the silver medal at the Porto International Piano Competition in 2002; and the following year he received third prize both at the Lory Walfish International Piano Competition and at the "George Enescu" International Piano Competition. In 2006, he was awarded the Performance Prize at the China Shenzhen International Piano Concerto Competition.

As a chamber musician, Dragnea has performed together with soprano Mariana Nicolesco and violinist George Cosmin Bănică in numerous recitals. Moreover, Dragnea and Bănică recorded a CD in Japan, in 2000, at the Kyoto International Youth Festival. The same artists, joined by cellist Laura Buruiană, won the Grand Prize at the International Chamber Music Competition held in Bucharest in the spring of 2002.

Having launched his career at a very young age, he was able to build a vast and extremely demanding repertoire, to the delight of audiences at his competitions, concerts, and recitals. As a result, Dragnea masters complete cycles such as Chopin's *Études*, Prokofiev's *Sonatas*, Rachmaninoff's *Études* op. 39, Schumann's *Carnaval*, *Kreisleriana*, and *Toccata*, Beethoven's *Sonatas* op. 106 and op. 111 and the *Eroica Variations*, Brahms *Paganini Variations*, Liszt *Sonata in B minor* and *Dante Sonata*, as well as all of Liszt's *Études*, Enescu's *Sonata in F-sharp minor*, and *Suite* op. 10.

JOHANNES BRAHMS (1833 - 1897)

Variations on a Theme by Haydn, Op. 56a were composed in 1873, and the first performance of the work took place on November 2 of the same year, in a rendition by the Vienna Philharmonic conducted by the composer himself. With the exception of the two *Serenades*, Brahms did not write any orchestral works without assigning an important role to solo instruments or the choir. In 1873, when he turned 40, Brahms revised his compositional principles, and the first example of this change was the set of *Variations on a Theme by Haydn*. At that time, *Symphony No. 1* was still in progress and would not be completed until three years

later. With the German *Requiem*, Brahms had reached the heights of artistic success, which prompted him to create a work of virtuosity exclusively for orchestra.

When he discovered the famous Haydn theme in its original context, he not only sensed its colossal symphonic potential within the melodic line, but also immediately perceived it as an ideal source for future transformations of musical content. Initially, Brahms wrote a version for two pianos, catalogued as Op. 56b, but he did not abandon the idea of developing the theme on a broad orchestral scale. The

theme itself appeared in the second movement of the *Divertimento* in B-flat major, Hob. II:46, a work included in a set of six unpublished compositions attributed to Haydn, which were brought to public attention in 1870 by the biographer Carl Ferdinand Pohl. The melodic line developed in this *Divertimento* was inspired by an old Austrian hymn dedicated to St. Anthony.

Doubting the authorship of the work, some mid-20th-century music historians put forward the hypothesis that the *Divertimento* was in fact written by Haydn's student, Ignaz Pleyel. As a result, the confusion persisted, and the original title *Divertimento* was often replaced by another version, *Variations on the St. Anthony Choral*.

In its original form, the orchestration of the *Divertimento* included parts for two oboes, two horns, three bassoons, and an intriguing traditional instrument of Celtic origin, the serpent (which Haydn had often used in military band-type ensembles because of its deep, penetrating timbre). Brahms preserved the timbral coloring suggested by his predecessor, but introduced a contrasting section before the actual presentation of the first eight variations in the series.

In the course of the First Variation, the theme seems to dissolve almost completely, until the moment when the string group and the winds weave what feels like a magical, enveloping shadow around the seemingly abandoned melodic motif.

The Second Variation is composed in a minor key and stands out especially for the rigor of its biting rhythm. The next two Variations are lyrical episodes, while the Fifth Variation is distinguished by a magnificent scherzo. The Sixth Variation impresses through its melodic robustness and the authority conferred by the intervention of the horns, which now guide the evolution of the thematic discourse. The Seventh Variation in a way reiterates the unmistakable traits of a Schumannian scherzo, coming strikingly close to the structure of a waltz, while the final Variation (linked through its minor tonality to the Third Variation) brings the motivic ramifications back to the essential theme, now intoned by the piccolo flute.

The final variation crowns the conclusion through its complex unfolding, distinguished by the expansiveness of the suggested emotions, as well as by its majestic tone and the precision of its proportions. From the depths, the hymn-like opening melody seems to rise once more, the initial theme now being reworked into a series of miniature variations.

It can certainly be stated that this work established Brahms in the field of symphonic composition; evidence of this can be found in a fragment of a letter written by the composer in 1891 to Clara Wieck-Schumann: "I have always had a fondness for that work (, ed. note), and I think of it with greater satisfaction than of any other."

CAMILLE SAINT-SAËNS (1835 - 1921)

Camille Saint-Saëns composed his last piano concerto while in Egypt, during the winter of 1895–1896. It was published in 1896 with a dedication to the pianist Louis Diémer (1843–1919), who performed it on several occasions. Its premiere took place on May 6, 1896, with Saint-Saëns himself as

soloist, and marked the 50th anniversary of the composer's debut at the Salle Pleyel in Paris in 1846. The imaginative music of this work was very well received by critics.

The nickname "Egyptian" was added to the concerto later, in connection with its place of composition, the temple city

of Luxor, and with the “exotic” nature of its music.

According to Saint-Saëns, the work recreates a sea voyage. The “exotic” character of the concerto is linked to Saint-Saëns's harmonic language, which gives the music an “Oriental” flavor; he also incorporated various sounds he heard during his journey on the Nile, including a “Nubian love song.”

The first movement opens with a piano melody that unfolds harmonically, suggesting allusions to exotic destinations. Two contrasting themes alternate, and the pulsating texture of the piano and orchestra seems to remind us that we are traveling by sea.

As the composer himself stated, the second movement takes us on a journey to the Far East. Saint-Saëns emphasizes that he

heard the main theme, a “Nubian love song,” from boatmen on the Nile and wrote the melody down on one of his shirt sleeves. The end of the movement is characterized by impressionistic sounds that imitate the croaking of frogs and the buzzing of Nile crickets.

The third movement is epic and energetic, full of colorful effects. It is the sonic image of a sea voyage.

The complex cadenza in the third movement was later included in the examination repertoire for advanced pianists at the Paris Conservatoire.

Using the thematic material of the third movement of the concerto, Saint-Saëns composed the Toccata in 1899, which closes the set *Six Études* for piano, Op. 111. This piece is dedicated to Raoul Pugno, renowned for his brilliant technique.

RICHARD STRAUSS (1864 - 1949)

In creating the opera *Der Rosenkavalier* (“The Knight of the Rose”), Richard Strauss refreshed his ideas with the unmistakable emotional coloring of elegant Vienna. Drawing on the spirit of the age that marked the apogee of the Viennese waltz, the composer found inspiration as he began work on his new opera, whose music seems to gravitate—almost enchantingly “to revolve”—around the famous dance that became celebrated throughout the world. At first glance, this choice may appear anachronistic, given that the opera's subject is set in the 17th century, a full hundred years before the name of the Strauss dynasty would become a “leitmotif” of waltz devotees' lives. At the time when Richard Strauss composed *Der Rosenkavalier* (1909–1910), the glory of the waltz was already fading into twilight, nearly slipping into oblivion. In a sense, the composer sought to restore its affective memory—the beauty, ineffable grace, and

unrivaled refinement of the waltz—whose imperial splendor he brought back into the light through the homage-opera *Der Rosenkavalier*.

The opera's score, which includes enchanting waltz passages of seductive melodic appeal, captivated audiences and became extremely popular among music lovers, especially among nostalgics of the golden age of the Viennese waltz. The success of the waltz sections also explains why the composer “extracted” two “fragments” from the score to be performed as independent works in the standard programs of symphonic concerts.

Nevertheless, the composer showed no indulgence when his “suites” were to be adapted to accompany the soundtrack of a silent film directed by Robert Wiene in 1925, based on *Der Rosenkavalier*. Strauss proved extremely reserved, refusing to accept another

distorted “musical arrangement” of his works, despite the rather promising fee he would have received had he agreed to such a proposal.

After twenty years, however, the composer finally consented to accept a new orchestral version of *Der Rosenkavalier*, which resulted in the Suite that still appears in concert programs today. It is assumed that the work benefited from the orchestral arrangement by Artur Rodziński, who at that

time was conductor of the New York Philharmonic and artistic director of the Los Angeles Philharmonic from 1929 to 1933. Artur Rodziński also presented the first performance of the Suite in a concert he conducted in New York on October 5, 1944.

Finding himself in a precarious financial situation after the devastating years of the Second World War, the composer finally agreed in 1945 to the publication of the Suite.



DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ

/ 13 februarie 2026

Vioara I

Gabriel NIȚĂ
concertmaestru
Valentin ILIUȚĂ
Dan PREDOI
Geo FABIAN
Cătălina SAVU
Cătălin SASU
Ștefana ZAHARIA
Gigel MILCU
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Simona PETRENCU
Dan FLORICĂ
Pompilia POPESCU

Vioara a-II-a

George BUTUȘINĂ
solist instrumentist
Roxana ILIUȚĂ
șef partidă
Valeriu EFREM
Cristina PÎRLEA
Iuliana PREDOI
Adrian BADEA
Alin ROMAN
Darius MELENCOVICI
Iulian STAN
Marian ROMAN

Violă

Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șef partidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Rebeca TĂNASIE
Andreea CĂPĂȚÂNĂ
Mariana MORARU
Ștefania MITRICĂ

Violoncel

Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Rucsandra HALIȚCHI
Raluca PESCLEVEI
Elvis CIUCULESCU
șef partidă
Marius VASILESCU
Maryia POPOVA

Contrabas

Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Ciprian CÎTU
Traian BADEA
Radu RUSOIU

Flaut

Ciprian ION
solist instrumentist
Yurii TOVARNYTSKYI
Daria PETRE

Oboi

Liviu FĂRCAȘ
solist instrumentist
Irina ȚAPEȘ
șef partidă
Constanța SCLIFOS
solist instrumentist

Clarinet

Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist
Liviu CHISĂR
Nicușor ȘERBAN
Sandu BROTA *

Fagot

Mihail TCACI
solist instrumentist
Daniela STATKOVA
Lacezar PAVLOV
Cătălin ANGHEL *

Corn

Roxana BUȘCĂ
Gilbert NEGOIȚĂ
Daniel ȚÎRLOAICA
Marcu DIACONU

Trompetă

Dorinel MĂCIUCĂ
solist instrumentist
David COTOI
solist instrumentist
Cătălin CODIȚOIU

Trombon

Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Dacian MÂNDRU
șef partidă
Radu CLIPA

Tubă

George HĂIDĂUȚU
solist instrumentist

Timpani

Sorin SĂCEANU
solist instrumentist

Percuție

Emanoil CHELARU
Florin DAVIȚOIU
Anna TOVARNYTSKA
Alexandru COADĂ

Harpă

Cristina MUNTEANU

Pian

Corina STĂNESCU

** colaboratori*



FC
FILARMONICA OLTEŢIA
CRAIOVA

18 MIERCURI
FEBRUARIE
ora 19:00



TRIO ROMANTIC

EMIL VIŞENESCU
clarinet

ELVIS CIUCULESCU
violoncel

TOMA POPOVICI
pian



LUDWIG VAN BEETHOVEN: Trio pentru clarinet, violoncel şi pian, op. 38, "Marele Trio" după septetul op. 20
ALEXANDER ZEMLINSKY: Trio în Re minor pentru clarinet, violoncel şi pian, op. 3
NINO ROTA: Trio pentru clarinet, violoncel şi pian



Filarmonica "Oltenia" Craiova

2026

Calea Unirii nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel. 0251 414.888
secretaria@filarmonica-oltenia.ro



"Filarmonica 'Oltenia'"
este o instituţie publică
de cultură subordonată
Preşedintelui Consiliului
Local Craiova

Preţuri bilete: 40 lei:
15 lei (elevi, studenţi, pensionari)
Biletul se găseşte la Agenţia Filarmonică Oltenia
şi pe internet pe
Răspori la telefon: 0251.414.888

Parteneri media:



Sponsor:



www.filarmonicaoltenia.ro

[@filarmonicaolteniacraiova1947](https://www.youtube.com/channel/UC147)

[filarmonicaolteniacraiova](https://www.facebook.com/filarmonicaolteniacraiova)

[olteniaphilharmonic](https://www.instagram.com/olteniaphilharmonic)

GRAFICA: DANIEL ENI



FILARMONICA OLTENIA
CRAIOVA



LEGACY
SEASON

DANSURILE POLOVȚIENE

27 VINERI
FEBRUARIE
ora 19:00

IOSIF ION PRUNNER
dirijor
ANTONIO-NICHOLAS PICULEAȚĂ
vioară

**ORCHESTRA SIMFONICĂ
ȘI CORALA ACADEMICĂ
ALE FILARMONICII „OLTENIA”**
MIHAIL ȘTEFĂNESCU
dirijor cor

LUDWIG VAN BEETHOVEN:
Uvertura „Coriolan”, op. 62
WOLFGANG AMADEUS MOZART:
Concertul nr. 3 în Sol major pentru vioară și orchestră, K. 216
PIOTR ILICI CEAIKOVSKI:
Vals din opera „Evgheni Oneghin”
NIKOLAI RIMSKI-KORSAKOV:
Poloneză din opera „Noapte de Crăciun” pentru cor și orchestră
ALEXANDER BORODIN:
Dansurile polovțiene din opera „Cneazul Igor” pentru cor și orchestră





www.hartochis.ro

Programul „Oltenia” Craiova

Calina Mihal, nr. 58
Craiova, CJ. Mehadia
Tel: 0351 474.000
www.hartochis.ro

Prețuri bilet: 50 lei
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
și grupuri
Prețuri în valoare: 3137 456.536

Sponsori



Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE

Parteneri media

